

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: SVENDEMANDS VENNER. BØRNERIM

Citation: Aakjær, Jeppe: "SVENDEMANDS VENNER. BØRNERIM", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1885-1908. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 43. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer01val-shoot-workid62258/facsimile.pdf> (tilgået 19. juni 2021)

Anvendt udgave: Digte 1885-1908. - 1918

BRYLLUPSVISE.

N AAR Duen vipper paa Bøgegren,
 der pyntet staar med lyse Knopper, —
 og Bækken klukker blandt glatte Sten,
 og Skaden kaad i Pilen hopper, —
 da stryger Vinden saa lindt om Kyst,
 at Sorgen smelter med Sneen tyst;
 du blir saa god,
 og du faar Mod
 at vove Dyst igjen med Livet.

Som Fuglen længes bag Vaarens Hegn
 og søger sig en Viv at vinde,
 som han kan elske i Sol og Regn;
 — saa længes ogsaa Mand og Kvinde.
 Hvert givet Løfte, hvert halvglemmt Ord
 faar Lød og Farver, mens Rugen gror.
 — Til Lærkesang
 og Klokkeklang
 gaar tvende op mod Kirkens Alter.

— Saa følger Livets den lange Dag,
 med Sommersol og Vintervæde,
 hvor fælles Sorger gi'r fælles Sag,
 og fælles Stræben fælles Glæde.
 Og sortner Søen omkring vor Stavn,
 vi staar dog fastere Favn i Favn;
 — det er vor Tro,
 at helst hos *to*
 vil Lykkens Svaie Rede bygge.

Kjtbh. Maj 1896.

SVENDEMANDS VENNER.

BØRNERIM.

H ER er Soen, sikken en!
 Messingring i Næsen,
 lange Øren, korte Ben,
 uopdraget Væsen,

spiser uden Smække paa,
 for hun er en rigtig So,
 bruger aldrig Gaffel,
 Kniv og Vandkaraffel.

Missekatten løpper sig
 med sin laadne Læbe,
 Vaskekvamp den hider øj,
 ynder ingen Sæbe;
 dog er Mis saa pæn og ren,
 har de nysseeligste Ben,
 visker sig om Snuden,
 spejler sig i Ruden.

Skinner Sol i Stuen ind,
 vaagner Mis i Karmen,
 standser Mundens travle Spind,
 mærker Sult i Tarmen,
 ta'r sin Søndagshale paa,
 lister ud blandt Græs og Straa,
 søger Musens Rede
 for dens Børn at æde.

Hanen er en farlig Fyr,
 svanser rundt og praler,
 hopper op og gjør Postyr,
 bander, saa det galer.
 Hønen siger kun saa lidt,
 men hun tænker sikkert sit,
 vralter ind i Bøvløn
 og gjør Æg i Vrøvløn.

Vædderen, den tykke Bels,
 vil Smaadrenge stænge,
 Paaret i sin hvide Pels
 bræger over Vænge.
 Ved den blanke Mosedam
 klipper Mor det lille Lam,
 saa faar Mama Klokker,
 saa faar Søster Sokker.

Kippekalven har det godt,
den skal ej i Skole,
faar saa tit en Havretot
af den store Ole,
slippes ud paa Engen grøn,
finder Verden lys og skjøn,
drikker Mælk af Spanden
og faar Horn i Panden.

Koen staar i Kløver tæt
mellem Høns og Humfer,
æder sig saa trind og mæt,
lægger sig og gumler,
letter snart sin dovne Krop.
stikker Hælen lige op,
render over Ende
Bedstefar og Svende.

Føllet gaar saa strunk omkring,
pytter ad det hele,
gjør saa kaade Hop og Spring,
kjender ej til Sele;
ved sin Moders Patte faar
det en dejlig Mælketaar,
og i Bondens Havre
æder det sin Davre.

Store Heste lider jeg;
naar til Vands de drage,
da vil store Ole mig
op paa Hoppen tage.
Og naar jeg er bleven stor,
ager vi til Bedstemor.
Lotte gaar ved Lirken;
saa skal jeg ha' Pisken.

¹ 1896.